

bende kontrol med sådanne emissioner og immissioner. En bedømmelse af administrationsomkostninger på denne baggrund vil derfor i høj grad skulle baseres på skøn over, dels med hvilken hastighed opgaverne tages op, og dels de mere detaljerede omkostninger som følge af den enkelte aktivitet.

For luftforureningens vedkommende vil opgaverne bestå af en opbygning af et landsdækkende net af målestationer til brug for såvel en kortlægning som en løbende kontrol. Dette net må suppleres med mere målrettede målinger, typisk i forbindelse med en enkelt sag, til bedømmelse af emissioner og den belastning, miljøet udsættes for.

En bedømmelse af de øgede administrative udgifter i forbindelse med et sådant net er imidlertid særdeles vanskeligt, da det på nuværende tidspunkt ikke endeligt er klarlagt, hvorledes et sådant net skal opbygges eller organiseres administrativt. Det må dog skønnes, at de samlede årlige udgifter på kommunalt plan til luftforureningsmålinger ikke vil overstige ca. 1 mill. kr. de første år.

Stigningen i de kommunale og amtskommunale driftsudgifter kan således opgøres til ca. 19 mill. kr.

Kortlægning og planlægning.

Den kortlægning, der skal danne baggrund for den fremtidige planlægning, jfr. kapitlerne 4 og 9, må i høj udstrækning gennemføres ved hjælp af oplysning fra det tilsyn og den kontrol, de kommunale myndigheder udfører. I forbindelse med beregningerne af administrationsudgifterne ved tilsyn- og kontrolopgaverne vil langt hovedparten af de nødvendige kortlægningsomkostninger være medtaget. Den efterfølgende planlægning, der i høj grad må antages at være en regionsplanlægning, vil således falde på de amtskommunale myndigheder. På baggrund af analyser, foretaget i Vejle amtskommune, samt gennem drøftelser med blandt andet Amtsrådsforeningen anslås den udbygning af den enkelte amtskommunes tekniske forvaltning, der vil være nødvendig, dels for at medvirke til en tilfredsstillende koordination af de kommunale planer, dels for at sikre en fortsat vedligeholdelse af de lagte planer, bl. a. under hensyn til eventuelle ændrede anvendelser af områder eller miljøer inden for den enkelte amtskommune, til i gennemsnit at svare til 1 måske 2 sagsbehandlende medarbejdere pr. amtskommune. De samlede udgifter hertil skønnes at andrage ca. 5 mill. kr.

I de kommunale forvaltninger skønnes de administrative omkostninger ikke at stige væsentligt, idet der i høj grad vil være tale om opgaver, som løses i dag, men hvor de enkelte elementer i planlægningen skal indgå med en ændret vægt. Det skal i denne

forbindelse påpeges, at langt de største tilsyns- og kontrolopgaver vil blive foretaget af kommunerne, der gennem materiale herfra kommer i besiddelse af en langt mere nuanceret information end tidligere, hvilket giver den nødvendige baggrund for en omprioritering af planlægningshensynene. Det kan i denne forbindelse specielt nævnes, at de mere detaljerede planlægningsopgaver, der på spildevandsområdet skal varetages af kommunalbestyrelserne efter § 21, ikke skønnes at medføre væsentligt øgede udgifter på længere sigt for kommunerne, idet det må antages, at disse planlægningsopgaver blot er en fortsat vedligeholdelse af den igangværende spildevandsplanlægning.

De samlede årlige udgifter i kommunerne og amtskommunerne til kortlægnings- og planlægningsopgaver kan således anslås til ca. 5 mill. kr.

Påklagede afgørelser.

Det foreslås i lovudkastet, at afgørelser skal kunne påklages til miljøstyrelsen og at visse afgørelser herefter kan påklages til miljøankenævnet. En gennemsnitlig sagsbehandlingstid i de kommunale og amtskommunale forvaltninger i forbindelse med sådanne sager kan skønnes at være større end i dag, antagelig 1-2 manddage pr. sag. Sagsantallet må primært forudses øget med antallet af påklagede afgørelser vedrørende godkendelser af virksomheder og tilladelser til spildevandsudledninger.

Som nævnt under sager vedrørende gener fra bestående virksomheder må det forudses, at der på landsplan vil blive konstateret en stigning i sådanne sager fra ca. 2.000 til 2.500 pr. år. På baggrund af analyser foretaget dels i de kommunale forvaltninger, dels i miljøstyrelsen kan anslås, at den nuværende klageprocent udgør ca. 30-35 pct. af de 2.000 årlige sager. Det må imidlertid forudses, at dette antal fremover vil stige, bl. a. på baggrund af den øgede interesse for forureningsbekæmpelse, til måske 40 pct. Antallet af påklagede afgørelser vil således stige fra ca. 700 til ca. 1.000 sager pr. år.

Hertil kommer yderligere et antal påklagede sager om godkendelser og tilladelser. På baggrund af oplysninger fra Sverige kan det skønnes, at den gennemsnitlige klageprocent for koncessionssager årlig er af en størrelsesorden af 5 pct. Tilsvarende oplysninger fra Norge synes at vise, at man dér har en klageprocent af størrelsesordenen 5-10 pct. Det er imidlertid ikke muligt direkte at sammenligne hverken de svenske eller de norske tal med de forventede danske, bl. a. fordi det danske miljølovforslag omfatter et betydeligt større antal mindre virksomheder, end det er tilfældet med de tilsvarende svenske og norske love. Det må endvidere